

The Wright Perspective

The Most Powerful Kind of Healing: Not Desiring a Cure??!!

“การบำบัดรักษาที่ทรงพลังที่สุด : ไม่อยากหาย จึงรักษาได้?? !!”

Monday, February 21st, 2011

International travel and lecturing affords me many meaningful and serendipity experiences. One such experience occurred recently in Thailand. Three Thai colleagues/friends and a Canadian friend and I visited Wat (temple) Kumpramong.

การเดินทางการไปบรรยายตามสถานที่ต่างๆ ทั่วโลก ทำให้ฉันมีประสบการณ์ที่เปี่ยมความหมายและพบกับเรื่องราวน่าทึ่งมากมาย หนึ่งในนั้นคือประสบการณ์เมื่อเร็วๆ นี้ในประเทศไทย จากการที่ฉัน เพื่อนชาวแคนาดา เพื่อนชาวไทยและเพื่อนของเธออีก 3 คนได้ไปเยี่ยมชมวัดคำประมงด้วยกัน

In addition to the Temple, the area also consists of a Center which functions like a large palliative/hospice care center but with some stark differences from North American cancer care. The Center and Wat are located on a large expanse of land that is very beautiful, peaceful and a far distance from any other towns Punnanakorn district in the province of Sakonnakor, Thailand.

นอกจากจะเป็นวัดแล้ว ที่นี้ยังเป็นเหมือนศูนย์ที่การเยียวยารักษาผู้ป่วยระยะสุดท้ายแบบประคับประคองขนาดใหญ่ด้วย แต่มีวิธีการบางอย่างที่แตกต่างจากศูนย์รักษาโรคมะเร็งในอเมริกาเหนือ วัดแห่งนี้

ตั้งอยู่บนพื้นที่อันกว้างขวาง สวยงามสงบ และห่างไกลจากที่อื่นในอำเภอพรรณานิคม ในจังหวัด สกลนคร ประเทศไทย

The Center can accommodate 50 patients and their families who are experiencing cancer. No distinction is made between rich and poor. All are welcome and there is no cost. The Temple and Center operate on the generous donations from others. However, family members must stay and provide the care to their loved one. A physician volunteers once or twice a week for medical assessments. Other volunteers also assist at the temple for care and support.

ศูนย์แห่งนี้รองรับผู้ป่วยได้ราว 50 คน พร้อมกับครอบครัว ซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ป่วยมะเร็ง ไม่มีการเลือกปฏิบัติระหว่างคนรวยหรือคนจน ที่นี่ยินดีต้อนรับทุกคน โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น การดำเนินงานทั้งหมดของที่วัดและศูนย์มาจากเงินบริจาคของผู้มีจิตศรัทธาทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม สมาชิกในครอบครัวจะต้องพักอยู่ที่นี้ด้วยเพื่อดูแลคนที่พวกเขารัก โดยจะมีแพทย์จิตอาสาเข้ามาช่วยดูแลผู้ป่วยบ้างสัปดาห์ละครั้งสองครั้ง และยังมีจิตอาสาอื่นๆ มาช่วยงานดูแลและสนับสนุนงานที่วัดด้วย

The Center is led by a monk, Pra Ajarn Paponpat Jiradhammo, who himself has experienced cancer. At the time that he fell ill with cancer, he was a practicing engineer. But life after cancer found him researching various healing methods that led him to develop an herbal drink with eleven different ingredients. And this led to his new vocation as a full time monk. He is respectfully called 'Luang Ta' by the villagers.

ศูนย์แห่งนี้ก่อตั้งขึ้นโดยพระภิกษุธรรมदारูปหนึ่ง คือ พระอาจารย์ ปพนพัชร จิระธัมโม ผู้ซึ่งเคยเป็นมะเร็งเช่นกัน ในช่วงที่ท่านอาพาธด้วยโรคมะเร็งนั้น ท่านเป็นวิศวกร เมื่อป่วยเป็นมะเร็งท่านจึงได้ค้นคว้าวิธีการรักษาหลายแบบ จนกระทั่งได้พัฒนาสูตรยาสมุนไพรที่ประกอบด้วยพืช 11 ชนิด ขึ้นมาได้ และนี่เองที่ทำให้ท่านหันมาทำงานใหม่ในฐานะของพระสงฆ์ โดยชาวบ้านทั่วไปเรียกท่านอย่างเคารพว่า "หลวงตา"

The herbal drink developed by the monk is one of the important interventions at the Center. However, in witnessing this intervention, I was struck by how many other interventions were embedded in this one ritual and at the center as a whole.

ยาต้มสมุนไพรที่พระท่านพัฒนาขึ้นมาเป็นการรักษาที่สำคัญอย่างหนึ่งที่นี่ อย่างไรก็ตาม การได้มาเห็นแนวทางการรักษาที่นี้ด้วยตนเอง ทำให้ฉันรู้สึกที่มาก ที่ได้เห็นว่ามียุทธวิธีแบบและวิธีการ รวมถึงแนวทางการรักษามากมายเพียงใด ที่ศุนย์รักษามะเร็งในชนบทแห่งนี้นำมาใช้ทั้งหมดร่วมกัน

Once a week, the monk offers prayers and an inspirational talk of Buddhist beliefs wherein he also offers hope and humor. Following his talk, each patient (or a family member if the patient is too ill) brings their package of herbal mixture developed by the monk and kneels respectfully in front of him. Prayers and a blessing for the herbal preparation is then offered by the monk. The monk also mentions the name of each patient during this ritual.

ประมาณสัปดาห์ละครั้ง ที่หลวงตาจะให้มีการสวดมนต์และสนทนาธรรมเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้แก่กันและกัน ตามความเชื่อของศาสนาพุทธ (พิธีต้มยาสมุนไพร) โดยท่านจะให้คนไข้มีความหวังอีกครั้งและอย่างสนุกสนานไปด้วยหลังจากนั้น ผู้ป่วยหรือสมาชิกในครอบครัวหากผู้ป่วยที่มาร่วมพิธีไม่ไหว) ก็จะนำเอาห่อยาสมุนไพรเข้าไปหาท่าน เพื่อให้ท่านสวดมนต์และให้พรสำหรับการเตรียมยาสมุนไพร ท่านจะเรียกชื่อของผู้ป่วยแต่ละคนระหว่างพิธีการต้มยาด้วย

Afterward, each family takes the herbal preparation and immerses it in boiling water. Once stirred and boiled sufficiently, this drink is administered to the patient several times a day. This ritual is repeated each week.

หลังจากนั้น แต่ละคนก็จะนำยาที่เตรียมไว้ไปใส่ลงในหม้อน้ำเดือด และเคี่ยวต่อจนน้ำยาได้ที่แล้ว ผู้ป่วยก็จะได้นำยาไปดื่มวันละหลายๆ ครั้ง พิธีต้มยานี้จะมีขึ้นแทบทุกสัปดาห์

Subsequent to this ritual, we had the privilege of meeting three families who had been admitted during the past 24 hours. I was curious what they were hoping for during their stay at the Center. All responded unanimously that they desired a "cure".

ในการประกอบพิธีต้มยาสมุนไพรครั้งนี้ ฉันได้โอกาสพบกับ 3 ครอบครัวที่เพิ่งเข้ามาลงทะเบียนเป็นคนไข้ของที่นี่ในช่วง 24 ชั่วโมงที่ผ่านมา ฉันสงสัยว่าพวกเขาหวังอะไร ในการมาพักรักษาตัวที่ศุนย์แห่งนี้ ทุกคนตอบแบบขมไม่เปิดเผยชื่อว่า "หวังว่าจะมา รักษาให้หายจากโรค"

Later as we walked about the grounds, we spontaneously encountered other patients and families who had been at the center much longer than a day; some for two weeks, others even two months. Quite different responses were offered by these patients/families about their experience at the center. Amazingly, no one mentioned the desire to be "cured" but rather how they liked the peacefulness of the center, living with other families and helping one another.

ต่อมาเราก็ได้ไปเดินรอบๆ บริเวณด้วย เราได้พบและคุยกับผู้ป่วยและญาติที่ได้มาอยู่ที่นี้นานกว่า 1 วัน บางคน 2 สัปดาห์ บางคนนานเกือบ 2 เดือน คำตอบที่ได้รับค่อนข้างจะแตกต่างจากกลุ่มแรก เกี่ยวกับประสบการณ์ของพวกเขา ณ ที่แห่งนี้ แต่เรื่องที่น่าประหลาดใจที่สุดคือ ไม่มีคนไหนพูดถึง "การรักษาโรคให้หาย" อีกแล้ว มีแต่พูดว่าพวกเขาชอบความสงบของสถานที่ การได้มาอยู่ร่วมกับครอบครัวอื่นๆ และได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

One of our Thai colleagues, Dr Somporn, was able to arrange for a discussion with the monk at the end of our visit. During this discussion, I asked this very devoted and dedicated monk if the goal of the center was for "curing" or "healing"? He offered that patients/families come to the center hoping to be cured but leave with healing; peace of mind and letting go of the desire for a cure. Indeed some are cured but the most precious outcome seems to be healing rather than curing. The monk was also quick to offer that the herbal drink was but one aspect of the healing process at the center.

เพื่อนชาวไทยคนหนึ่งของฉัน ดร.สมพร ช่วยประสานให้เราได้สนทนากับพระอาจารย์ก่อนกลับ ในช่วงที่ได้สนทนากันนั้น ฉันถาม พระผู้เสียสละและอุทิศตนเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นรูปนี้ว่า เป้าหมายของศูนย์แห่งนี้คือเพื่อ "รักษา" หรือ "เยียวยา" กันแน่ (curing or healing) ท่านให้โอกาสผู้ป่วยและครอบครัวมาที่วัดด้วยความหวังว่าจะรักษาให้หายจากโรค แต่พวกเขากลับได้รับการเยียวยาจนกลับไปได้ ได้ทำให้ใจสงบ และละวางความอยากที่จะหายจากโรคที่เป็นได้ บางคนหายจากโรคก็มี แต่ดูเหมือนว่าสิ่งที่มีค่ามากกว่าอยู่ที่ ได้เยียวยาจิตใจ มากกว่า การรักษาโรคทางกาย พระท่านเองมาแล้วก็จะให้ผู้ป่วยได้ดื่มยาสมุนไพรก่อน ก็นั่นแหละฉันว่านี่ก็น่าจะมีอีกมิติหนึ่งของการเยียวยารักษาที่ศูนย์แห่งนี้ด้วยเหมือนกัน

Leaving the Center, I was profoundly touched by what I had witnessed and experienced. This Center combined many interventions that created a beautiful context for healing and softening suffering. Specifically some of the interventions offered were: family support for an ill loved one and for other families; families forming a community of mutual assistance; spiritual wisdom from the head monk; prayers; addressing individual patient's by name in prayer; and the ritual of praying over the herbal preparation; patients/families boiling the herbal preparation together. This truly was a Center for cancer patients and their families that addressed the biopsychosocial-spiritual needs.

เมื่อฉันออกจากศูนย์แห่งนี้มา ฉันรู้สึกถึงสัมผัสที่ลึกซึ้งจากสิ่งที่ได้เห็นและประสบด้วยตนเอง ที่นั่นนำเอาแนวทางการรักษาหลายๆ แบบมาผสมผสานกัน สร้างสรรค์เป็นบริบทใหม่ทั้งงดงามสำหรับการบำบัดเยียวยาและบรรเทาความเจ็บป่วยทางกาย มีรูปแบบที่เฉพาะเจาะจงเช่น ต้องให้สมาชิกในครอบครัวมาดูแลผู้ป่วย ให้ช่วยเหลือคนอื่นด้วย เมื่อหลายๆ ครอบครัวมาอยู่ด้วยกันก็กลายเป็นชุมชนของการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประกอบกับการเป็นผู้นำทางสติปัญญาและจิตวิญญาณของหลวงตา มีการสวดมนต์

ไหว้พระ การทำพิธีต้มยาสมุนไพร ที่นี้จึงนับเป็นสถานที่สำหรับการรักษาผู้ป่วยมะเร็งและครอบครัว ที่ตอบสนองต่อความต้องการในเรื่องกาย ใจ และจิตวิญญาณไปพร้อมกันอย่างแท้จริง

It struck me that this spiritual leader also functioned as a very wise, self-trained, health care professional. He was insightful and knew that when patients and families altered their belief and desire for a cure that their suffering softened and healing began. One is left to wonder if healing became even more precious and cherished than curing as startling as that may be? Is not the ultimate goal of all health care professionals, especially nurses, to create a context of caring where healing may emerge whether or not a cure happens? I believe so.

ที่นี่ทำให้ฉันสะดุดใจมากกว่า ผู้นำทางจิตวิญญาณสามารถทำหน้าที่ได้อย่างฉลาดปราดเปรื่องและมีปรัชญา จากการที่ท่านได้ฝึกวิธีการดูแลสุขภาพอย่างมืออาชีพด้วยตนเอง จึงมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และความรู้อย่างชัดเจนว่า ผู้ป่วยและครอบครัว จะเริ่มปรับเปลี่ยนมุมมองและความเชื่อและลดความต้องการให้หายจากโรคได้เมื่อไร และความเจ็บปวดจะน้อยลงจนเริ่มต้นกระบวนการเยียวยาทางใจได้เมื่อไร ฉันยังเหลือความข้องใจแต่เพียงว่า การเยียวยาทางใจ เป็นหนทางที่ดีกว่าการรักษาโรคทั่วไป เช่นนั้นจริงหรือ? และไม่ใช่เป้าหมายสูงสุดของผู้ที่มีอาชีพในการรักษาพยาบาล โดยเฉพาะพยาบาล หรือหรือ ที่จะสร้างสภาพแวดล้อมที่มีการดูแลเอาใจใส่กัน โดยให้มีการเยียวยาเกิดขึ้นด้วยไม่ว่าจะมีการรักษาพยาบาลหรือไม่ก็ตาม? ส่วนตัวฉันเชื่อเช่นนั้น..

What reflection do you have for your own life and practice about healing vs curing?

ท่านละ คิดอย่างไรจากประสบการณ์ของตัวเองในเรื่อง การเยียวยาและการรักษาโรค?